

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA OPĆOJ AUDIJENCIJI Srijeda, 13. veljača 2019. [\[Multimedia\]](#)

Otac sviju nas

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Nastavljamo naš hod kako bismo naučili sve bolje moliti kako nas je Isus naučio moliti. On je rekao: kad moliš, uđi u tišinu svoje sobe, povuci se iz svijeta i obrati se Bogu oslovljavajući ga s „Oče!“ Isus želi da njegovi učenici ne budu kao licemjeri koji mole na ulicama kako bi im se ljudi divili (usp. Mt 6, 5). Isus ne želi licemjerje! Prava molitva je ona koja se moli u tajnosti savjesti, srca: nedokučiva, vidljiva samo Bogu, Bogu i meni. Ona se kloni laži: s Bogom nema pretvaranja. To nije moguće, Bog se ne da prevariti, Bog nas pozna takve kakvi jesmo, razotkrivene u savjesti, nije se moguće pretvarati. U korijenu dijaloga s Bogom je tihi dijalog, kao kad se susretnu pogledi dvoje ljudi koji se vole: susret pogleda čovjeka i Boga i to je molitva. Gledati Boga i pustiti Bogu da nas gleda: to znači moliti. „Ali, oče, ja ne izgovaram riječi...“. Gledaj Boga i pusti Bogu da te gleda: to je molitva, to je lijepa molitva.

Ipak, iako je molitva učenika sva u znaku povjerljivosti, nikad se ne pretvara u intimizam (sklonost usmjeravanju pozornosti na subjektivnu i nutarnju dimenziju i na svakodnevne aspekte postojanja, izražene kroz rezignirani stil, često obojen nostalgичnim tonovima, *nap. prev.*).

U tajni savjesti kršćanin ne ostavlja svijet pred vratima svoje sobe, već nosi u srcu ljude i situacije, probleme, mnoge stvari: sve ih unosi u molitvu.

Ima nešto čega nema u tekstu „Očenaša“ i što nas impresionira! Ako bih vas pitao što je to čega nema u tekstu molitve Očenaš i što nas impresionira, neće vam biti lako odgovoriti. Nema jedne riječi. Razmislite svi: čega to nema u „Očenašu“? Razmislite, čega to nema? Nema jedne riječi, riječi koju u naše doba – ali možda oduvijek – svi visoko cijene. Koja je to riječ koje nema u „Očenašu“ koji molimo svaki dan? Da bih uštedio vrijeme ja ću je reći: riječ koja nedostaje je „ja“. Nikada se ne kaže „ja“. Kad Isus uči moliti na usnama mu je najprije „ti“, jer kršćanska molitva je dijalog: „Sveti se ime *tvoje*, dođi kraljevstvo *tvoje*, budi volja *tvoja*“, a ne *moje* ime, *moje*

kraljevstvo, *moja* volja. A potom prelazi na „mi“. Čitav drugi dio Očenaša dekliniran je u prvom licu množine: „kruh *naš* svagdanji daj *nam* danas, otpusti *nam* duge *naše*, ne uvedi *nas* u napast, izbavi *nas* od zla“. Čak su i najosnovnije čovjekove prošnje – kao što je prošnja za hranom da se utaži glad – sve u množini.

U kršćanskoj molitvi nitko ne traži kruh za sebe: *daj mi* kruh svagdašnji, ne, nego *daj nam*: kršćanin moli taj kruh za sve, za sve siromašne na svijetu. To ne treba zaboraviti: nema riječi „ja“. U molitvi se koristi samo „ti“ i „mi“. To je dobro Isusovo učenje, ne zaboravite ga.

Zašto?

Zato što u dijalogu s Bogom nema mjesta individualizmu. Nema iznošenja vlastitih problema kao da samo mi na svijetu trpimo. Ne postoji molitva koja se uzdiže Bogu a da nije molitva *zajednice braće i sestara*, „mi“: mi smo u zajednici, braća i sestre smo, mi smo narod koji moli, „mi“.

Jednom me kapelan u nekom zatvoru pitao: „Recite mi, oče, koja je suprotna riječ od ‘ja’?“ A ja, naivac, odgovorio sam: „Ti“. „To je početak rata. Suprotna riječ od ‘ja’ je ‘mi’, gdje je mir, svi zajedno“. Lijepa je to pouka koju mi je dao taj svećenik.

U molitvi kršćanin donosi sve poteškoće ljudi koji žive s njim: kada padne večer govori Bogu o bolima s kojima si se susreo tog dana; stavlja pred Njega mnoga lica, prijatelje, pa čak i neprijatelje; ne tjera ih od sebe kao opasne rastresenosti.

Ako netko ne primjećuje da oko njega ima toliko ljudi koji pate, ako se ne sažali nad suzama siromašnih, ako je na sve postao ravnodušan i neosjetljiv, tada znači da je njegovo srce... Kakvo? Uvenulo? Ne, još gore, postalo je od kamena!

U tom je slučaju dobro moliti Gospodina da nas dotakne svojim Duhom i da omekša naše srce: „Gospodine, omekšaj mi srce“. To je lijepa molitva: „Gospodine, omekšaj mi srce da mogu razumjeti i preuzeti na sebe sve probleme, sve boli drugih“. Krist nije bio neosjetljiv na bijede ovoga svijeta: kad god bi osjetio samoću, neku bol tijela ili duha, oćutio bi snažan osjećaj samilosti, poput majčina srca. To „osjećati samilost“ – ne zaboravimo ovu tako kršćansku riječ: osjećati samilost – jedan je od ključnih glagola Evanđelja: to je ono što potiče dobrog Samarijanca da priđe ranjenom čovjeku na putu, za razliku od drugih koji imaju kruto srce.

Možemo se zapitati: kada molim otvaram li se vapaju toliko bliskih i dalekih ljudi? Ili zamišljam molitvu kao neku vrstu anestezije koja na mene djeluje smirujuće?

Ostavljam vam to pitanje, neka svatko na njega odgovori. U tom slučaju bio bih žrtva strašnog nesporazuma. Moja molitva ne bi više bila kršćanska molitva. Zato me onaj „mi“, kojem nas je Isus učio, priječi da ostanem sâm na miru i daje mi osjetiti se odgovornim prema svojoj braći i

sestrama.

Postoje ljudi koji očito ne traže Boga, ali Isus nas potiče da se molimo i za njih, jer Bog te ljude traži više od svih. Isus nije došao zbog zdravih, nego zbog bolesnih, zbog grešnika (usp. *Lk 5, 31*) – to jest, zbog svijetu, jer oni koji misle da su zdravi zapravo to nisu. Ako radimo za pravdu, nemojmo se osjećati boljima od drugih: Otac daje da njegovo sunce izlazi nad dobrima i nad zlima (usp. *Mt 5, 45*).

Otac sve ljubi! Učimo od Boga koji je uvijek dobar sa svima, za razliku od nas koji uspijevamo biti dobri samo s nekima, s nekim tko mi se sviđa.

Braćo i sestre, sveci i grešnici, svi smo mi braća ljubljena od istog Oca. I u predvečerje svoga života bit ćemo suđeni po ljubavi, prema tome kako smo ljubili. Ne samo sentimentalna ljubav, nego suosjećajna i konkretna, prema pravilu iz Evanđelja – ne zaboravite! – „što god učiniste jednomu od ove moje najmanje braće, meni učiniste!“ (*Mt 25, 40*). Tako kaže Gospodin. Hvala vam.

Nakon kateheze

Sutra ćemo slaviti blagdan svetih Ćirila i Metoda, evangelizatorâ slavenskih naroda i suzaštitnikâ Europe. Neka nam njihov primjer svima pomogne da postanemo na svim područjima života učenici i misionari, za obraćenje onih koji su daleko kao i onih koji su blizu. Neka nam njihova ljubav prema Gospodinu dadne snagu podnijeti svaku žrtvu, tako da Evanđelje postane temeljno pravilo našeg života.